

Sygn. akt V W 4046/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Walenciak

Protokolant: Agnieszka Gutowska

Oskarżyciel publiczny: K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 r. i 19 stycznia 2016 r.

sprawy **P. S.** s. P. i B., ur. (...) w P.

obwinionego o to, że:

w dniu 5 lipca 2014 r. o godz. 07:08 na ul. (...). (...) (...) w W. nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego w przepisie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 27 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości MultaRadar CD,

tj. za wykroczenie z art. 92a kw,

orzeka:

I. obwinionego P. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę 200 (dwieście) złotych grzywny,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania.

Sygn. akt V W 4046/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lipca 2014 r. o godz. 07:08 P. S. kierując samochodem marki F. o numerze rejestracyjnym (...) i jadąc w W. ul. (...). (...) na wysokości posesji nr (...) poruszał się z prędkością 77 km/h, przy obowiązującym w tym miejscu ustawowym ograniczeniu prędkości w terenie zabudowanym w godzinach 5:00-23:00 do 50 km/h, w wyniku czego przekroczył dopuszczalną prędkość, o 27 km/h. Zdarzenie to zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości (...). Urządzenie do pomiaru prędkości, które automatycznie wykonało fotografię pojazdu posiadało aktualne świadectwo legalizacji, ważne do dnia 31 października 2014 r. Pojazdem tym kierował mężczyzna – P. S. będący również właścicielem pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego P. S. /e-protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2016 r. od godz. 00:04:16 do godz. 00:07:29/, a także notatek urzędowych /k. 1, 20/, danych osobowo-poznawczych /

k. 2-3, 10-11/, fotografii /k. 4, 12/, świadectwa legalizacji urządzenia /k. 5/, wezwań i zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 6-9/.

Obwiniony P. S. oświadczył, że zrozumiał treść zarzutu. Odnosząc się do zarzuconego mu czynu oświadczył, że nie pamięta czy doszło do niniejszego zdarzenia. Podkreślił, że choruje na cukrzycę insulino-zależną i być może śpieszył się, aby przyjąć insulinę. Wyjaśnił nadto, że poziom cukru we krwi jest zależny od wielu czynników, dlatego też nie sposób określić czasu, gdy musi on przyjąć insulinę. Wskazał również, że co roku przechodzi badania związane ze swoją chorobą. Obwiniony wyjaśnił, że nie stracił nigdy przytomności oraz wskazał, że stara się kontrolować swoją chorobę. Po okazaniu fotografii z k. 4 obwiniony potwierdził, że to on jest osobą uwidoczną na zdjęciu z fotoradaru. /e-protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2016 r. od godz. 00:04:16 do godz. 00:07:29 wyjaśnienia obwinionego P. S./

P. S. ma 54 lata. Jest rozwiedziony, ma dorosłe dzieci. Prowadzi działalność gospodarczą, uzyskuje nieregularne dochody, które w 2015 r. wynosiły 4000-5000 zł miesięcznie. Niekarany sądowo. Był karany mandatami za wykroczenia drogowe. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /e-protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2016 r. od godz. 00:01:46 do godz. 00:03:27 wyjaśnienia obwinionego P. S./

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał w całości wiarę wyjaśnieniom obwinionego P. S.. Zdaniem tut. Sądu z uwagi na upływ czasu, jaki miał miejsce od zdarzenia obwiniony mógł nie pamiętać czy kierując pojazdem przekroczył w dniu zdarzenia dozwoloną prędkość, tym bardziej, że nie było to jego pierwsze wykroczenie drogowe, gdyż jak obwiniony sam przyznał, był już wcześniej karany mandatami za wykroczenia drogowe. Wskazać należy przy tym, że urządzenie do pomiaru prędkości, które automatycznie wykonuje fotografie pojazdów, nie przekazuje informacji lub sygnału kierowcom w/w pojazdów na miejscu zdarzenia, że popełnili oni wykroczenia drogowe. W ocenie Sądu za logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, należało również uznać tę część wyjaśnień obwinionego, w której obwiniony podał informacje na temat swojej choroby. Okoliczność jednakże spieszenia się, by wziąć lek – nawet jeśli by miała miejsce, nie jest okolicznością uprawniającą do przekroczenia dopuszczalnej prędkości. Osoba ma bowiem możliwość odpowiednio zaplanować takie działania bądź, posiadać leki przy sobie, zatrzymać się lub skorzystać z publicznego środka transportu lub taxi lub wezwać pogotowie.

Jako wiarygodne Sąd także uznał wyjaśnienia obwinionego w zakresie, w jakim obwiniony potwierdził, że to on jest osobą uwidoczną na zdjęciu z fotoradaru, gdyż wizerunek na zdjęciu odpowiada wizerunkowi obwinionego.

Wiarygodny dowód w sprawie stanowiły ponadto ujawnione na rozprawie dokumenty, ich treści nie budziły wątpliwości, co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy ani nie były kwestionowane przez strony.

Zdjęcie, na którym uwidocznione zostało przekroczenie prędkości przez obwinionego /k. 4/, nie budzi wątpliwości, mając na uwadze wygląd obwinionego obecnego na rozprawie. Niniejsza fotografia wykonana została za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości(...), które w dniu zdarzenia posiadało aktualne świadectwo legalizacji pierwotnej /k. 5/. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw, aby kwestionować prawdziwość zdjęcia i działanie przedmiotowego urządzenia do pomiaru prędkości.

Obwinionemu P. S. zarzucono popełnienie czynu określonego w art. 92a Kodeksu Wykroczeń. Wykroczenie określone w art. 92a kw polega na tym, że sprawca, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Wykroczenie to może być popełnione umyślnie bądź nieumyślnie. W sprawie niniejszej ograniczenie prędkości było określone w art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5:00-23:00 wynosi 50 km/h, z zastrzeżeniem ust. 2 (w tym ostatnim przypadku prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów w strefie zamieszkania wynosi 20 km/h).

W świetle powyższych ustaleń faktycznych znajdujących oparcie w zebranych w sprawie dowodach, w ocenie Sądu obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92a kw. Obwiniony bowiem w sposób w

pełni świadomy w dniu 5 lipca 2014 r. o godz. 07:08 na ul. (...). (...) 208 w W. nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego w przepisie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 27 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości(...)

Okoliczności wskazane we wniosku o ukaranie potwierdziły się przede wszystkim w dokumentacji fotograficznej z k. 4 akt sprawy, obrazującej miejsce, czas i podstawowe okoliczności wykroczenia, kserokopii świadectwa legalizacji / k. 5/ oraz danych osobowo-poznawczych /k. 2-3, 10-11/ i fotografii /k. 12/, na której zarejestrowano wizerunek obwinionego. Podnieść należy przy tym, że obwiniony potwierdził, że to on jest osobą uwidocznioną na zdjęciu z fotoradaru z k. 4 akt sprawy oraz nie zaprzeczał, że kierując pojazdem mógł wówczas przekroczyć dopuszczalną prędkość.

Odnosząc się zaś do podawanej przez obwinionego okoliczności dotyczącej jego choroby, w ocenie Sądu to, że obwiniony jest osobą chorą na cukrzycę, nie jest okolicznością uzasadniającą przekroczenie dopuszczalnej prędkości. W przypadku wystąpienia złego samopoczucia związanego z powyższą chorobą, obwiniony winien przyjąć odpowiednie leki, a w przypadku nieposiadania tych leków przy sobie lub wystąpienia nagłej sytuacji związanej z powyższą chorobą, skorzystać z pomocy lekarskiej, zatrzymać się, zamówić taksówkę, nie zaś spieszyć się by zażyć leki i by „zdążyć” przed własną niewydolnością. Wskazać należy przy tym, że w przypadku gdyby obwiniony poczuł się źle i czuł, że w związku z powyższą chorobą mógłby stracić przytomność, absolutnie nie powinien wsiadać do samochodu jako kierowca i kierować samochodem. Ewentualnie jazdę przerwać. Taka sytuacja jak wynika z wyjaśnień obwinionego nie miała miejsca, obwiniony wskazał, że co roku przechodzi badania związane ze swoją chorobą, ma aktualne prawo jazdy.

Przechodząc do rozważań w kwestii strony podmiotowej zarzuconego wykroczenia, całość okoliczności sprawy pozwoliła na przyjęcie, że obwiniony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim. Jako osoba dorosła, uprzednio przeszkolona jako kierowca w zakresie podstawowych przeciw przepisów z zakresu ruchu drogowego, miał pełną świadomość ciężących na nim obowiązków wynikających z tych właśnie przepisów ruchu drogowego. Obwiniony świadomie przekroczył dopuszczalną prędkość.

Dokonując wymiaru kary Sąd uwzględnił przesłanki wskazane w art. 33 § 1 i 2 kw. Wymierzając obwinionemu karę grzywny, Sąd baczyl by dolegliwość tej kary była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz wziął pod uwagę jej cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także dyrektywę prewencji generalnej w zakresie kształtowania świadomości społecznej.

Uwzględniając cele prewencji indywidualnej Sąd uznał, że karą adekwatną będzie kara grzywny w wysokości 200 zł. Sąd miał na względzie stopień społecznej szkodliwości czynu, który był przeciętny – obwiniony kierując pojazdem przekroczył dozwoloną prędkość, lecz nie było to przekroczenie prędkości szczególnie wysokie. Sąd ocenił, że orzeczenie kary grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przy uwzględnieniu powyższych okoliczności będzie odpowiednie i dostatecznie dolegliwe dla obwinionego, sprzyjające ochronie porządku prawnego w przyszłości. Orzeczona kara w ocenie Sądu skłoni obwinionego do zastanowienia się nad swoim postępowaniem i uświadomi obwinionemu, że sprawcy wykroczeń drogowych muszą liczyć się z odpowiednimi konsekwencjami naruszania przepisów o ruchu drogowym.

O zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości ryczałtowej 30 zł.